

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Ouverture [Travis]

Citation: Drachmann, Holger: "Ouverture [Travis]", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid55266/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

OUVERTURE

Dér var Engmaaten blød og med Blomster brodet,
Der var slet ingen Haver med Riven frisér,
Hele Dalen laa dækket af Frugttræers Sne,
Men af Gartnerens Kunst var kun lidet at se;
Det blev Vaar paa en Studs, det sprang ud paa en Nat,
Saa tog Sommer med Solskin og Fuglesang fat,
Men det klang op ad Bjergsidens Vægge;
Og til Fjælds med en Jodlen gik Bjergbondens Knøs,
Og han trykked af Kaadhed sin Fugleflint løs,
Og han havde saa kødfulde Lægge.

Ved hvert Sving paa hver Vej laa en spaantækket Kro,
I dens Dør stod en brunarmet Pige, som lo,
Gik Du ind, fik Du Vin, gik Du bort, fik Du Smit —
Og Du sad dér saa gerne og undte Dig Hvil;
For hvert hundrede Skridt hang en blødende Christ,
Du blev næsten katolsk i dit Hoved til sidst,
Skønt af Kunstværket lidet opbygget;
Her var Enfold omkring Dig, hvorhen Du end saa':
Det var Enfold blandt Dalens de troende smaa,
Som med Blomster Forløseren smykked.

Der var Stilhed og Ro til at finde Dig selv
Under Fjældskovens Skrænt langs en hvidtoppet Eiv;
Skønt den buldred af Sted, hvor det nedover gik,
Var dens Brus ingen Støj men en dejlig Musik;
Og naar Øret var fyldt med henrivende Lyd,
Gik det op for Dit Blik med en gysende Fryd,
At dér borte laa Lykken og Freden:
Det var Underet her i den store Natur,
Det var Alpernes strenge, gigantiske Mur,
Det var Porten, som førte til Eden!

Jeg er ej trængt derind — jeg har været for klog;
 Jeg fik rejst mig mit Telt i en uænsset Krog,
 Og jeg havde hver Dag for mit Øje det Syn,
 Mens jeg stirred mod Muren med Haand over Bryn:
 Solen vælted sig op i det duggede Gry,
 Over Volden trak Skyer og Skyer paany,
 Medens Dagen sin Bane fuldendte —
 Og mod Kvæld, naar det brøende Bjergkvæg gav Lyd,
 Stod den glødende Mur i et Straalehavs Fryd,
 Som om Bjerget af Kærlighed brændte!

Jeg er ej trængt derind — jeg fordristed mig ej,
 Skønt den jodlende Knøs tidt nok viste mig Vej:
 „Du skal blot stige op til den evige Sne;
 Følg kun med! Du skal faa noget herligt at se!“ —
 Jeg tog Staven i Haand, og en Dag steg vi op,
 Skønt det kneb for min Part, til den nærmeste Top,
 Og dér oplod jeg Øjnenes Laage:
 Der var Mur kun bag Mur, der var Tind over Tind,
 Og som søvngængersvimiende stirred jeg ind
 I et Skyhav af svømmende Taage!

Nej, jeg blev i min Dal; og med mig var mit Hus,
 Og vi laa dér paa Skrænten ved Fjældstrømmens Brus,
 Og vi bagtes af Solen — som tidt var for hed,
 Men om Kvælden skred Skyggen fra Bjergvolden ned:
 Det var ej, som i Norden, et nattekoldt Pust,
 Det var Mørket, som har sig i Vellugt berust
 Og som fabler de sælsomste Sager:
 Disse Fabler og Sagn fulgte med til vort Nord,
 Og jeg breder dem ud paa mit dugede Bord,
 Naar min Tilflugt til Mindet jeg tager.

Det kan tidt holde haardt paa vor hjemlige Jord
 At faa dækket med nærrende Retter sit Bord;
 Her kan synes saa snevert, saa fattigt og fladt,
 Man kan synes, som var man paa Feberkost sat:
 Nu velan! i Erindringens Væld er en Lyst,
 Der kan fylde med klingende Bølger vort Bryst
 Og til Tavshed Forknyttelsen bringe.
 En Idyl er en Kilde, der nynnser sig frem,
 Og i *Tarvis* var netop Idyllernes Hjem,
 Og jeg hører dem rislende klinge — — —